

ΑΙΜ. ΒΕΑΚΗΣ

Τὸν καλὸν μᾶς καλλιτέχνην κ. Βεᾶκην τὸν ἐθαύμασα πάντοτε ὡς ἓνα πρωτίστης τῆς ὀρθοῦς δραματικῆς ἡθοποιῶν θυνάμενον νὰ συναγωνισθῆ μετὰ τὸν καλλιτέρον ξένον συναδελφόν του, χωρὶς τὸν ἐλάχιστον δισταγμὸν, ὅτι θὰ νικήσῃ.

Τὸν εἶδα ὡς Ἀρλεκίνον τὸν εἶδα ὡς Ἰβάν Καραμάζωφ καὶ τοῦ ἔσφιξα τὸ χερὶ μετὰ τὴν πεποιθήσιν, ὅτι σφίγω τὸ χερὶ τοῦ ἀρίστου τῶν Ἑλλήνων δραματικῶν ἡθοποιῶν.

Ἀλλὰ...

Πᾶντοτε ὑπάρχει ἓνα διαδολεμένο ἀλλὰ, στὴ μέση, ποῦ μᾶς κἀμνεὶ νὰ σκεπτῶμεθα πολὺ ἂν πρέπη, νὰ τρέχωμεν στὰς κρίσεις μᾶς.

Λοιπὸν ὁ κ. Βεᾶκης εἶνε... κωμικός!

Ἐχετε ἀντίρρησην;

Τότε ἀσφαλῶς δὲν θὰ τὸν εἶδατε ὡς Στρουθοπούλην εἰς τὴν «Ἀσπαγὴν τῶν Σαββίνων»...

Ἀγνώριστος ἐντελῶς, ἀπροσμίλλος τῆς κωμικῆς γκριματίας καὶ δημιουργὸς μιᾶς κωμικῆς τέχνης ξεχωριστῆς, ἣ ὅποια τὸν βγάλει εἴτω ἀπὸ τὸ τυνηθισμένον μοτίβο τῆς γονθοσειδοῦς, τῆς μπουφονειδοῦς κωμικῆς τέχνης.

Αὐτὸ ἴσως, νὰ εἶνε γιὰ πολλοὺς μυστικόν, ἀλλὰ γιὰ μένα, ποῦ ἐθαύμασα τὸν Μακαρίτη Βασιλεῖα τοῦ γέλωτος κ. Κούλα γελόν Παντόπουλον, ὡς δραματικὸν στὴν «Χιονάτη» εἶνε ἀπλοῦστατα φυσικώτατο πρᾶγμα.

Ὁ Παντόπουλος, ὁ σὸφὰ εἶπὼν, ὅτι μικροὶ καὶ μεγάλοι ῥόλοι δὲν ὑπάρχουν, ἀλλὰ μικροὶ καὶ μεγάλοι ἡθοποιοί, κατὰ τὸν ὅρον νὰ εἶνε τὸσον μέγας κωμικός, ὅσον καὶ μέγας δραματικός, καὶ νὰ σὲ συγκινή τὸσον ὡς Ἀδὴς εἰς τοὺς «Βρυκόλακας» ὅσον καὶ νὰ σὲ κἀμνη νὰ πέρτης χάμω ἀπὸ τὰ γέλωτα ὡς Μίγος Ζουλαγκμάκης, ἀπρόσβαλα ὅπως καὶ ὁ Βεᾶκης ὁ ὅποιος προκαλεῖ εἰς τὴν συγκινήσασιν ὡς παράφρων Ἰβάν Καραμάζωφ καὶ γέλωτα, ἀφρονὰ καὶ πλαστεῖα γέλωτα ὡς Στρουθοπούλης.

Μυστήριον! Καὶ ὅμως δὲν εἶνε μυστήριον.

Κωμικός καὶ δραματικός ἡθοποιὸς δὲν ὑπάρχει, ὑπάρχει μόνον καλὸς καὶ κακὸς ἡθοποιὸς καὶ ὁ καλὸς παίζει εἰς ἴσου καλὰ καὶ ὡς κωμικός καὶ ὡς δραματικός, ὁ δὲ κακὸς παίζει ἀθλία καὶ εἰς τὰ δύο.

Διὰ τὸν κ. Βεᾶκην ἔχω αὐτὴν τὴν γνώμην καὶ ἂν ἐρωτηθῶ ἀπὸ οἰονδήποτε, τί εἶνε ὁ Βεᾶκης κωμικός ἢ δραματικός, μὰ τὸν ἅγιον Οὐνοῦριον θὰ ἀπαντήσω, ὅτι ὁ Βεᾶκης εἶνε μέγας... ἡθοποιός.

Ἀριστοῦ